

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.621 van 30 januari 2018
in de zaak A. 216.844/XIV-36.638**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rafaël Jaspers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 september 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 150.233 van 30 juli 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 238.150 van 10 mei 2017 is het debat heropend en is het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met het aanvullend onderzoek.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een aanvullend verslag opgesteld, op grond van artikel 17 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 november 2017.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rafaël Jespers, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn weergegeven in het arrest nr. 238.150 van 10 mei 2017. Er wordt naar verwezen.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

A. Vooraf

4. Bij het voornoemde tussenarrest van 10 mei 2017 verwerpt de Raad van State het tweede onderdeel van het enige middel en heropent hij het debat.

Thans volgt het onderzoek van de overige onderdelen van het enige middel.

B. Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/65, 52/4, eerste en tweede lid, en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 en 33 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3, 6.1, 6.2 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 12, 17 en 21 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 ‘inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen’ (hierna: richtlijn 2004/83) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert in een eerste middelonderdeel aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had laten gelden dat het hoorrecht niet was gerespecteerd bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing tot

weigering van verblijf en dat, als hij gehoord was geweest, dit tot een andere beslissing had kunnen leiden. Het motief in het bestreden arrest dat hij werd gehoord in het kader van zijn asielaanvraag is volgens verzoeker niet dienstig omdat hij had opgeworpen dat hij in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf met toepassing van artikel 52/4 van de vreemdelingenwet had moeten worden gehoord. Deze laatste beslissing heeft een andere rechtsgrond dan een asielaanvraag en het gaat om een zelfstandige beslissing met een voor verzoeker nadelige individuele maatregel. Hij acht artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en het hoorrecht geschonden. Het voorgehouden doch door verzoeker betwiste respect voor het hoorrecht in het kader van zijn asielaanvraag kan niet worden aanzien als een hoorrecht in het kader van een beslissing met toepassing van artikel 52/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker vervolgt dat in de aanvankelijk bestreden beslissing bovendien geen melding wordt gemaakt van de interviews in het kader van zijn asielaanvraag, laat staan dat ze zouden voldoen aan het hoorrecht. Wel stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een eigen redengeving in de plaats, hetgeen hij niet vermag te doen. Verzoeker merkt tot slot op dat hij niet is gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) met betrekking tot het advies van 9 oktober 2014, noch door de verwerende partij na dit advies.

Verzoeker voert in een derde middelonderdeel aan dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn in het derde onderdeel van het eerste middel in ondergeschikte orde opgeworpen kritiek dat de verwerende partij zelf het onderzoek betreffende het *non refoulement*-beginsel moet voeren en zich niet mag beperken tot wat de commissaris-generaal hierover heeft geadviseerd.

Verzoeker voert in een vierde middelonderdeel aan dat het bestreden arrest zich formeel tegensprekt waar er in punt 3.11 vanuit wordt gegaan dat richtlijn 2004/83 niet op hem van toepassing is omdat uit het advies van de commissaris-generaal blijkt dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming gerechtvaardigd is en verzoeker bijgevolg niet zou

kunnen worden aanzien als een “al dan niet formeel erkende vluchteling”, terwijl in punt 3.10 van het bestreden arrest wordt gesteld dat verzoeker niet kan worden gevolgd “waar hij beweert dat artikel 52/4 vreemdelingenwet ertoe leidt dat hij niet wordt toegelaten tot de asielprocedure”. Kandidaat-vluchtelingen worden in het kader van het *non refoulement*-beginsel aanzien als vluchtelingen zolang niet over hun statuut is beslist. Vermits in punt 3.10 van het bestreden arrest wordt gesteld dat verzoeker aanspraak kan maken op de asielprocedure ondanks de toepassing van artikel 52/4 van de vreemdelingenwet, moest geoordeeld worden over de toepassing van richtlijn 2004/83. Vermits in de aanvankelijk bestreden beslissing staat “dat er aldus geen probleem van *refoulement* is” wordt, anders dan in het bestreden arrest wordt gesteld, wel uitspraak gedaan over het *refoulement*. Bovendien faalt het motief van het bestreden arrest dat verzoeker “volstrekt in gebreke blijft concreet aan te duiden waaruit dit zou blijken” aangezien hij in het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet waarom artikel 52/4 van de vreemdelingenwet niet richtlijnconform is. Verzoeker besluit dat de motiveringsplicht, artikel 52/4 van de vreemdelingenwet en artikel 21 van richtlijn 2004/83 geschonden zijn met het bestreden arrest.

Verzoeker voert in een vijfde middelonderdeel aan dat de verwijzing in het bestreden arrest naar de behandeling van het derde middel als antwoord op het vierde onderdeel van het eerste middel geenszins voldoet. Het eerste middel betrof de eerbiediging van het gezinsleven in het kader van de weigering van verblijf terwijl het derde middel de eerbiediging van het gezinsleven in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten betrof. Bovendien is bij de behandeling van het derde middel in het bestreden arrest geen enkel argument ontwikkeld betreffende het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM. Verzoeker acht de overwegingen van het bestreden arrest des te frappanter in hun tegenspraak waar in punt 3.28 wordt overwogen dat verzoeker “terecht” vaststelt dat de feitelijke gegevens over zijn gezinsleven onjuist zijn doch waar deze opwerping met betrekking tot het vierde onderdeel van het eerste middel zonder enig onderzoek of motivering wordt verworpen.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

Wat het eerste middelonderdeel betreft, voegt hij toe dat de beslissing inzake artikel 52/4 van de vreemdelingenwet [zoals het gold op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing] niet kadert in de asielprocedure maar in een specifieke procedure van weigering van verblijf. De betrokkene moet nuttig worden gehoord, specifiek betreffende de maatregelen die de verwerende partij van plan is te nemen opzichtsens hem. Verzoeker is zelfs niet gehoord door de commissaris-generaal over de toepassing van artikel 52/4 van de vreemdelingenwet. Het argument dat de aanvankelijk bestreden beslissing verwijst naar verzoekers “eigen verklaringen” is te kwader trouw vermits die passus enkel betrekking heeft op verzoekers aankomst in België in 2013 zonder de vereiste binnenkomstdocumenten.

Wat het derde middelonderdeel betreft, voegt verzoeker toe dat het motief in punt 3.28 van het bestreden arrest geen antwoord vormt vermits het gebrek aan antwoord op een principiële kritiek niet kan worden verantwoord door het ontberen van een beweerd belang ingevolge de vernietiging van een ander onderdeel van de aanvankelijk bestreden beslissing.

Wat het vierde middelonderdeel betreft, benadrukt verzoeker dat het bestreden arrest wel degelijk een interne contradictie bevat in de punten 3.10 en 3.11.

Wat het vijfde middelonderdeel betreft, voegt verzoeker toe dat de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM een zelfstandig middel was betreffende de weigering van verblijf, waarvoor in het bestreden arrest niet kon worden verwezen naar het antwoord op het middel betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is niet omdat artikel 52/4 van de vreemdelingenwet geen verwijderingsmaatregel inhoudt, dat verzoekers middel niet moest worden beantwoord.

Beoordeling

7. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar op en vormen derhalve een gemis aan motivering.

Verzoeker heeft in het eerste onderdeel van zijn eerste middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer opgeworpen dat hij niet werd gehoord “in verband met de opzichts hem en hier bestreden beslissing” en dat hij niet werd gehoord “over zijn asielaanvraag waarover de hier bestreden beslissing handelt daar zij hem hiervan ten gronde uitsluit”. Hij liet daarbij gelden “dat als hij zou gehoord zijn hij elementen had aangebracht die tot een andere beslissing zowel wat betreft het verblijf als wat betreft het bevel hadden kunnen leiden”, waarbij hij in het middel concreet inging op het verloop van de strafvervolgning ten laste van hemzelf in Turkije, zijn asielaanvraag en de behandeling ervan in Nederland, het verloop van de uitleveringsprocedure te zijnen laste in België en zijn gezinssituatie. Hij besloot dat, wanneer hij gehoord was geweest, “hij vermelde elementen [had] kunnen inbrengen en erop gewezen dat hij zich op hogervermelde wettelijke bepalingen, procedurele elementen en feitelijke gegevens beriep zowel met betrekking tot zijn verblijf als met betrekking tot zijn asielverzoek en nog breder in het kader van het uitleveringsverzoek”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast dat verzoeker op 8 mei 2014 door de dienst Vreemdelingenzaken werd

gehoord met bijstand van een tolk Turks naar aanleiding van zijn asielaanvraag van 25 april 2014, dat verzoeker op 6 juni 2014 opnieuw werd gehoord met het oog op het opmaken van de vragenlijst voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat uit de in het administratief dossier opgenomen gehoorverslagen blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord over de motieven om in België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “niet aannemelijk dat hij in het kader van zijn asielaanvraag niet in de mogelijkheid zou zijn geweest zijn voorhechtenis en het verloop van zijn strafvervolging in Turkije, zijn asielprocedure in Nederland, de stand van zaken van zijn uitleveringszaak voor de Belgische onderzoeksgerechten en zijn gezinssituatie uiteen te zetten tijdens de interviews van 8 mei en/of 6 juni 2014”. Verder merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat artikel 52/4 van de vreemdelingenwet “enkel de mogelijkheid [biedt] om aan een asielzoeker het recht op toegang of verblijf op het grondgebied te ontnemen, waarbij rekening wordt gehouden met het verzoek om internationale bescherming” en dat de staatssecretaris daarbij “het advies [dient] in te winnen van de commissaris-generaal over de asielaanvraag en de verwijderingsmaatregelen [...] met de vraag of deze in overeenstemming zijn met het Vluchtelingenverdrag”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat, “in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, [...] de staatssecretaris geen beslissing [heeft] genomen over de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, maar [...] in het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een uitsluiting op grond van artikel 55/2, *juncto* artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag en op grond van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet gerechtvaardigd [werd] geacht” en dat in dit advies werd geconcludeerd dat “niet gesteld (kan) worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de heer E.(...) in geval van, terugleiding naar Turkije het reëel risico loopt blootgesteld te worden aan foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”.

In het bestreden arrest wordt daarmee wel degelijk geantwoord op verzoekers kritiek dat hij een aantal feitelijke elementen had kunnen aanvoeren indien hij was gehoord, met name door aan te nemen dat verzoeker niet aantoont dat hij die feitelijke elementen niet heeft kunnen aanvoeren tijdens de interviews van 8 mei en 6 juni 2014. Waar verzoeker voorhoudt dat de beslissing tot weigering van verblijf en de beslissing betreffende de asielaanvraag een afzonderlijke rechtsgrond hebben zodat hij er afzonderlijk over had moeten worden gehoord, gaat hij eraan voorbij dat de vreemdelingenwet geen dubbel gehoor voorziet en dat de bevoegde staatssecretaris dienaangaande slechts één beslissing neemt, weliswaar na advies van de commissaris-generaal wat de asielaanvraag en de verwijderingsmaatregelen betreft. Derhalve hoefde in het bestreden arrest, na de vaststelling dat verzoeker bij de interviews van 8 mei en 6 juni 2014 de mogelijkheid had om ook de elementen aan te brengen die volgens verzoeker een beslissing betreffende de weigering van verblijf konden beïnvloeden, niet nader te worden ingegaan op de vraag of verzoeker al dan niet afzonderlijk was gehoord met het oog op de beslissing tot weigering van verblijf.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond wat de aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet betreft.

8. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontlelen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C-249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C-372/12).

Het eerste middelonderdeel is in die mate niet-ontvankelijk.

9. Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

In het bestreden arrest wordt verwezen naar de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie. Vervolgens stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals uit de *supra* in punt 7 geciteerde motivering van het bestreden arrest blijkt, op concreet onderbouwde wijze vast “dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hij in het kader van zijn asielaanvraag niet werd gehoord” noch dat hij “niet in de mogelijkheid zou zijn geweest zijn voorhechtenis en het verloop van zijn strafvervolgning in Turkije, zijn asielprocedure in Nederland, de stand van zaken van zijn uitleveringszaak voor de Belgische onderzoeksgerechten en zijn gezinssituatie uiteen te zetten tijdens de interviews van 8 mei en/of 6 juni 2014”. Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak onderzocht of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming te dezen een andere afloop had kunnen hebben. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daarmee niet de inhoud geschonden van het recht om te worden gehoord en het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf te oordelen of de voor de annulatierechter aangevoerde elementen al dan niet tot een andere administratieve beslissing hadden kunnen leiden indien verzoeker vooraf was gehoord. Dat de interviews van 8 mei en 6 juni 2014 niet uitdrukkelijk worden vermeld in de aanvankelijk bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan het voorgaande vermits in die beslissing wel wordt verwezen naar verzoekers asielaanvraag en naar “zijn eigen verklaringen”.

Tot slot toont verzoeker niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in de plaats zou hebben gesteld van het bestuur: het behoort immers tot de bevoegdheid van de annulatierechter om een voorgehouden schending van het hoorrecht te onderzoeken aan de hand van de door verzoeker in het verzoekschrift tot nietigverklaring aangevoerde elementen om die voorgehouden schending te staven.

Het eerste middelonderdeel is in die mate ongegrond.

10. Op verzoekers in het derde middelonderdeel aangevoerde kritiek dat de verwerende partij zelf het onderzoek betreffende het *non refoulement*-beginsel had moeten voeren, wordt in punt 3.12 van het bestreden arrest geantwoord dat, “zoals hieronder zal blijken, [...] de bevelscomponent van de bestreden beslissing [werd] vernietigd, zodat verzoeker voor het overige belang ontbeert bij zijn kritiek op het onderzoek inzake *refoulement*”. Daarmee is voldaan aan de vereisten van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

11. Met de aanvankelijk bestreden beslissing wordt wel degelijk uitspraak gedaan over verzoekers asielaanvraag, dit met toepassing van artikel 52/4 van de vreemdelingenwet zoals het gold ten tijde van die beslissing. Verzoeker werd dus toegelaten tot de asielprocedure, doch dit staat er niet aan in de weg dat hij bij de beoordeling van zijn aanvraag alsnog kon worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Anders dan verzoeker voorhoudt, bestaat er wat dat betreft dus geen tegenstrijdigheid in de motivering tussen enerzijds punt 3.10 en anderzijds punt 3.11 van het bestreden arrest.

Het vierde middelonderdeel is in die mate ongegrond.

12. Artikel 21.2 van richtlijn 2004/83 verbiedt het “uitzetten of terugleiden” van “een al dan niet formeel erkende vluchteling”.

Verzoekers kritiek wat deze bepaling inzake *refoulement* betreft gaat eraan voorbij dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd met het bestreden arrest. Hij kan die kritiek dan ook niet dienstig aanvoeren. Wat artikel 52/4 van de vreemdelingenwet betreft, beperkt verzoeker zich tot kritiek op de wet als zou deze niet richtlijnconform zijn wat het *non refoulement*-beginsel betreft.

Het vierde middelonderdeel is in die mate niet-ontvankelijk.

13. Verzoekers kritiek in het vierde onderdeel van zijn eerste middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de feitelijke gegevens uit de aanvankelijk bestreden beslissing onjuist zijn vermits hij wél een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, wordt in het bestreden arrest beantwoord met de overweging dat “verzoeker terecht vaststelt dat de feitelijke gegevens over zijn gezinsleven onjuist zijn omdat hij wel degelijk een gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend”. Er wordt echter overwogen dat dit niet tot een ruimere vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden. Daarmee is wat dat punt betreft voldaan aan de jurisdictionele motiveringsplicht.

Waar verzoeker eveneens in het vierde onderdeel van zijn eerste middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvoert dat, wat artikel 8 van het EVRM betreft, geen enkele concrete proportionaliteitsoverweging is gemaakt tussen zijn eigen belang bij zijn gezinsleven en “het belang van de Belgische staat om hier een einde aan te maken”, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze oordelen dat die kritiek is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Met de beslissing tot weigering van verblijf, los van het grondgebied te verlaten, wordt verzoekers gezinsleven als dusdanig immers niet aangetast vermits hij niet van zijn gezin wordt gescheiden. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook wat dit punt betreft volstaan met de verwijzing naar de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht.

Het vijfde middelonderdeel is ongegrond.

Conclusie

14. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig januari tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques